

gospodarske, obrtniške in narodne.

Izhajajo vsako sredo po celi poli. Veljajo v tiskarnici jemane za celo leto 3 gld. 60 kr., za pol leta 1 gld. 80 kr., za četrto leta 90 kr., pošiljane po pošti pa za celo leto 4 gld. 20 kr., za pol leta 2 gld. 20 kr., za četrto leta 1 gld. 15 kr. nov. den.

~ V Ljubljani v sredo 17. marca 1869. ~

Gospodarske stvari.

Razglas

za lov pomladanskih hroščev ali kebrov na Kranjskem.

Hranilnica kranjska, priznavši veliko korist pokončevanja keberskega, je odločila lani v ta namen tristo goldinarjev, ki naj jih kmetijska družba daruje takim, ki so naložili kebrov.

Vsakemu gospodarju je znano, kako silno škodo delajo hrošči ali pomladanski kebrovi drevju nad zemljo, pod zemljo pa koreninam na polji in senoženih ogerci (črvi), iz katerih se čez 3 leta hrošči izrežajo. Ni tedaj čuda, da se štejejo med največje sovražnike kmetijstvu, in to tem več, ker so tako plodoviti, da ena sama babica izleže 40 do 50 jajčic. Kdor tedaj na priliko le 100 babic pokonča, pokonča 4000 do 5000 hroščev. Po takem pa tudi ni čuda, da umni gospodarji na vso moč pokončujejo ta mrčes in da v mnogih deželah spomladi konec meseca aprila in pa v prvi polovici majnika cele soseske na lov grejo kebrov.

Letos se je posebno veliko teh sovražnikov bati, ker je tako imenovano „kebrovo leto“ in ker zima ni bila tako huda, da bi bila mnogo tega mrčesa pomorila pod zemljo.

Treba je tedaj, da naši gospodarji po vsej deželi vojsko napovedo temu sovražniku in marljivo dajo loviti kebre.

Kdor „Novice“ in „Pratiko“ bere, že dobro vé, kako se po najboljši poti lovijo in pokončujejo kebrovi. Da pa še drugi to izvedo, povemo jim to-le:

Zjutraj z godej in zvečer v hladu otresaj drevje, kjer so se vgnjezdili hrošči in otrpnjeni tičé, da ti, kakor orehi padajo na rjuho, ki si jo razgrnil pod drevesom. Take pomeči potem v žakelj in jih s kropom popari, da poginejo.

Ko si jih nabral en mernik ali več mernikov, nesi jih potem brž predstojniku kmetijske podružnice svojega okraja, ali županu svoje soseske ali pa fajmoštru svoje fare, da jih zmeri, kolikor si jih naložil, in potem brž družbi kmetijski v Ljubljano naznani, koliko si jih naložil in kateri dan. Družba, ktera za zvrhoma napolnjen mernik nabranih hroščev plačuje po trideset krajc., bode po prejetih zanesljivih naznanilih iz vseh krajev naše dežele razdelila tistih 300 gold., ki jih je dobila od hranilnice, in sicer po tej vrsti, da pred dobi, kdor pride, dokler bo od teh 300 gold. še denarja kaj.

Glavni odbor družbe kmetijske se nadja, da bojo gospodje predstojniki kmetijskih podružnic, fajmoštri in župani ta mali trud na korist doma-

čemu kmetijstvu radi žrtovali, da sprejemajo polovljene in umorjene kebre, — da jih merijo, kolikor jih je kdo nabral, in da naznanijo brž odboru imena tistih, ki so kebrov naložili in kdaj so jih jim prinesli. — Tem bolj pa se nadjati te domoljubne pripomoči od njih, ker jim naloženi kebrovi ostanejo v last, ki so, kar se jih ne dá kuretni pozobati, ki jih rada žrè, posebno dober gnoj, kterega mernik je po preiskavah kemikarja prof. Stöckhardta po gnojilu svojem vreden okoli 20 krajc. Ravna se pa s hrošči za gnoj tako-le: Vsujejo se, če niso še pomorjeni, v jamo in se poparijo s kropom, da poginejo. Umorjeni se raztresejo na prst, kjer je je za poldrugi palec ali dva palca na debelo. Tu naj se hrošči potresejo s prahom ugašenega apna ali pa laporja. Na to se vrže spet nekoliko prsti, na prst pa spet kebrov kakor poprej, in tako se dela plast za plastjo, dokler je kaj kebrov, in napravi se gnoj, ki hitro pokaže svojo moč na polji, pa tudi drevju dobro tekne, ker v sirovem stanu toliko zaleže, kolikor 6. del tičjeka (guano) posušen pa kakor polovica njega. — Tako se škodljiva stvar obrača na veliki prid kmetijstvu!

Gospodje podružnični predstojniki, župani in fajmoštri se tedaj vljudno prosijo, da to reč drage volje v svoje roke vzamejo.

Glavni odbor c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani 14. sušca 1869.

O mokroti in močvirnosti zemljišč.

Napisal Ivan Tomšič.

Voda ali mokrota, ki se v preobilnej meri nahaja v zemlji in dostikrat po polji in travnikih cela močvirja, grezi in mlake nareja, ovira mnogokrat vspešno obdelovanje naših zemljišč.

Preobilna mokrota je v marsikterem kraju tudi glavni vzrok, da mnoga zemljišča le slabe pridelke, kar se tiče dobrote in obilnosti, donašajo. Rastline v premokreji zemlji ne dobé dovoljnega živeža, kajti koreninice so primorane, le v površnej, to je, bolj rahlej zemlji živeža iskati si, kakor hitro pa le nekoliko globokeje v zemljo pririjejo, brž je preobilna močvirnost nazaj zavrne in koreninice se le postransko razvijajo ali razprostirajo.

Da na ta način rastline gotovo več prostora potrebujejo, da jim potrebnega in zdatnega živeža primanjkuje in vsled tega tudi vspešno rasti ne morejo, to se prav lahko razume, ako vrh tega pomislimo še to, da mokrota, ki se po lasnatih rastlinskih cevkah zbog njihove vlečljive moči polagoma v zemljino površje vzdiguje in v soparje spreminja, zemlje nikakor ne ogreva, marveč jo tako ohlajuje, da čedalje bolj mrzla postaja.

Pa tudi mnoge skušnje nas učé, da rastline svoje popolnosti nikakor ne dosežejo, ako se korenine ne morejo v zemlji dovoljno razraščati in razprostirati.

A vse drugače se ponašajo rastline, ako se zemlji preobilna močvirnost ali mokrota odvzame in se jej le toliko vlage pusti, kolikor je je ravno rastlinam potreba. Korenine se potem globokeje v zemljo stezajo, najdejo dovoljnega živeža in tudi zemlja ne omrzuje. To pa stori, da rastline delajo zdrave, močne in čvrste korenine, bilke se lepše razraščajo, zadobé več perja in donašajo mnogo lepega, jeklenega in zdravega zrnja.

Močvirna zemljišča imajo pa še to napačnost, da jih ne moremo o pravem času orati, ona se ne dadó vspešno obdelati in obsejati, pa tudi žetev na marsiktero stran ovirajo. Mokra in močvirna zemljišča zahtevajo pri obdelovanju veliko več časa, od strani delavcev mnogo več moči, in tudi gnoja in semena jim je treba več dati. Vrh vsega tega pa še škodljive rastline in zelišča po močvirnem polji kaj rada in vspešno rastejo, in se ne dajo nikoli lahko zatreti.

Iz vsega tega je tedaj razvidno, kako potrebno je, da se zemljiščem preobilna močvirnost odvzame in da je velik in zdaten dobiček, ki pridnemu in marljivemu kmetovalcu po izvršenem tem delu dohaja.

Naj tedaj napišem nekoliko vrstic o tej zelo važnej stvari, kakor sem si je v prvi kmetijski šoli za učitelje na Dunaji v svojo bilježnico zabilježil.

Da se zemljiščem preobilna mokrota odvzame, treba je vodotočev ali grabnov, po katerih se zamók odpeljuje in zemlja čedalje bolj suha postaja. Vodotoči ali grabni so pa po svojem vstroji zelo različni. Po nekterih krajih si kmetovalci naredé v ta namen odprte jarke ali bujice, ki pa so pri obdelovanju zemljišč mnogokrat v veliko napotje. Čez odprte jarke, ako se čez-nje leseni prehodi ne naredé, se težko z vozom pride in obilo gnoja in sená se z voza strese. Veliko bolji pa so pokriti ali tako imenovani podzemeljski vodotoči, ki so pa tudi zelo različni.

V najnovejši dōbi se priporočajo posebno drenaže, to je, podzemeljske cevi ali žlebi, po katerih se voda najugodnejše odteka. Cevi se delajo iz ila in so k večjemu 3 palce široke. Res je, da so drenaže vsega priporočila vredne, toda veliko je kmetovalcev, ki si jih ne morejo oskrbeti.

Bolj revnim kmetovalcem, katerim so podzemeljske cevi, dasiravno ne veljajo veliko, vendar le predrage, bi jaz nasvetoval prodne ali s kamenjem nasute vodotoče, ki se v krajih, kjer je proda in kamenja obilo, z majhnim trudom in brez vsakoršnih stroškov izpeljati dajo. Za prodne ali s kamenjem nasute vodotoče ni treba družega, nego da se izkopljejo jarki ali grabni po 3—4 čevlje globoki, ki so zgoraj navadno nekoliko širji, kakor na dnu. Izkopani jarki se za tretjino s kamenjem zasujejo, na dno se položi bolj debelo, potem pa bolj drobno kamenje, prod ali pesek. Čez prod ali pesek se polože rušnje, toda narobe, da se prazni prostorčki, ki se med kamenjem nahajajo, z zemljo ne zamašé. Ko je vse to dodelano, se jarki z zemljo prav lepo zadelajo.

Na ta način napravljeni podzemeljski vodotoči ne delajo nikovega napotja in trpé čestokrat 15—20 let, preden se popolnoma zamašijo ali zapažijo. No, kamenja je drobnega in debelega po polji in travnikih zadosti, naj bi ga otroci marljivo pobirali in na pripraven kup znašali, da se potem pri napravi enakih vodotočev koj lahko uporabi. Mesto kamenja je tudi dobro protje in vejevina, ki se lepo v snopičke poveže in v izkopane jarke položi, potem pa ravno tako, kakor poprej z debelimi rušnjami in zemljo po-

krije. Pomniti je vendar treba, da protje in vejevina nima one trpežnosti, kakor kamenje.

Kdor je z žlebnimi opekami oskrbljen, bi še najbolje opravil, da na dno izkopanih grabnov kamenene plošče postavi, na plošče žleбно opeko in vse to potem z zemljo posuje, ki se na vrhu nekoliko poteptá. Izpod žlebone opeke se bo voda prav lepo odtekala.

(Konec prihodnjič.)

Gospodarska skušnja.

Klorovo apno

priporoča francosk časnik v to, da gotovo prežene podgane in miši, pa tudi drug mrčes. Omenjeni časnik trdi, da smrad klorovega apna je posebno podganam in mišim zopern in da jih pri tej priči prežene, ako se na mesto potrese, kamor ta žival zahaja. V neki veliki gostilnici v Starenbergu je bilo sila veliko podgan in miši; pregnali so vse s klorovim apnom.

Znanstvene stvari.

Sporočilo

o XIII. odborovi seji slovenske Matice

v Ljubljani 11. marca 1869. l.

Prvosednik dr. Etb. Costa sejo, v kateri so bili gg. bar. A. Cois, dr. J. Bleiweis, Lésar, Marn, dr. Papež, Praprotnik, Šolar, Vavrū, J. Vilhar, dr. Vončina in dr. J. Zupanec, s tem prične, da se priporoča odbornikom, naj ga blagovoljno podpirajo v delovanju na prid slovenskemu narodu, ter omeni, da mu je koj prvič spomniti žalostna dolžnost in klicati odboru v spomin, da smo od zadnje odborove seje zgubili dva odbornika pošteni, predsednikovega namestnika in stolnega prošta g. A. Kos-a, in g. D. Šavperla. Vsi čutimo, kaj sta slovenskemu narodu oba rodoljuba bila in kaj nam je še posebno prvi bil, marljiv delavec, izvrsten narodnjak, pravi prijatelj, ki smo ga spoštovali vsi. Smrt ju je nam vzela tako nenadoma. Čestimo danes njun spomin, da se vsi vzdignemo. (To se tudi stori.)

Na to se potrdi zapisnik XII. odborove seje, ter po listkih na mesto ranjkega g. A. Kos-a voli predsednikov namestnik, in bil je izvoljen enoglasno g. Peter Kozler, posestnik, deželnega glavarja namestnik itd.

Po tem sporoča tajnik g. A. Lésar tako-le:

„Slavni odbor! Od 12. odborove seje se jih je oglasilo 24, ki želé biti družbeniki Matice slovenske; med temi sta dva gospoda, ki hočeta biti ustanovnika, eden pak hoče izmed letnikov prestopiti med ustanovnike s tem pogojem, da se mu letni doneski preteklih 5 let vpišejo za ustavnino prvega leta in da za 2. leto koj plača 10 gold. ustanovnine. Ti so: (tajnik prebere imenik in stavi predlog):

„Naj slavni odbor vse sprejame med Matičine družbenike in privoli, da se poslednji prepíše med ustanovnike.“ (Odbor pritrdi nasvetu.)

Po tem takem se je število Matičinih udov pomnožilo za 24, in glavni knjigi je poslednja številka 1536.

Odsek v poslednji seji izvoljen, da sestavi opravični red, ki se v potrjenje predloži V. občnemu zboru, dovršil je svoj posel do zadnjega oddelka ter ves opravični red predloži v prihodnji odborovi seji. —

Posel za vredovanje „naučnega slovnika“ se je 18. februarja razpisal in obrok do 1. aprila postavil prosilcem. —

Matica ilirska nam še ni poslala Stanko Vrazove slovenske slovstvene zapuščine, niti je doehmal odgovorila našemu listu od 16. oktobra 1868. leta. — O

gospodarske, obrtniške in narodne.

Izhajajo vsako sredo po celi polji. Veljajo v tiskarnici jemane za celo leto 3 gld. 60 kr., za pol leta 1 gld. 80 kr., za četrt leta 90 kr., pošiljane po pošti pa za celo leto 4 gld. 20 kr., za pol leta 2 gld. 20 kr., za četrt leta 1 gld. 15 kr. nov. den.

~ V Ljubljani v sredo 24. marca 1869. ~

Gospodarske stvari.

Nekaj o sadjereji.

Spisal A. Ž....t.

O tej zadevi pisalo se je že veliko in še več govorilo; al žalibog! z malimi, pa slavnimi izjemki skoro brez uspeha. Napák, ktere to važno reč zadržujejo, je mnogo; al moj namen ni tukaj pisati celih litanij; le nekatere važnejše hočem našteti in malo jih pretresti.

Ena je: mlačnost županij po deželi za povzdigo sadjereje.

Druga je: pomanjkanje občinskih drevesnic ali vrtov za odgojo sadnega drevja.

Tretja je: pomanjkanje sposobnih učiteljev, kteri razumejo in hočejo šolsko mladino sadjereje teoretično in praktično učiti.

Četrta je: svojeglavnost mnogih gospodarjev, kteri so vsakemu napredku brez izjemka nasprotni.

Da me pa nihče napačno ne razume, rečem še enkrat, da te štiri točke niso splošno očitane, ampak da rad priznavam častitljive izjemke.

Gotovo je, da sadje vsake baže, ker se ga obilo, namreč več nego za domačo potrebo prideluje, lepih denarcev prinaša gospodarjem, deloma, ker se precej presno poprodá, deloma pa tudi, ako se posuši, jabelčnik, hrušavec in kis iz njega naredí, ali tudi, če se za slivovko porabi. Neovrgljiva resnica je pa tudi, da temveč denara za pridelke v deželo in oziroma v sosesko priroma, temveč se nje splošno blagostanje povikša — in nalogo in dolžnost na to paziti imajo v prvi vrsti dotične županije.

Zahtevati ni mogoče, da vsak župan na deželi je izurjen sadjerejec, kajti veliko je taci, ki od kmetijstva sploh nič ne razumejo, ker so trgovci, rokodelci itd. Al vendar med odborom vsake županije se kakošen mož najde, kteri ima veselje do sadjereje in pa tudi potrebne vednosti. Takemu naj bi se, ako v onem kraju ni sposobnega učitelja, njeno nadzorništvo izročilo.

Drevesnica je za vsako srenjo neobhodno potrebna naprava, in stroški za-njo so celó majhni, kajti slednja soseska ima v pašnikih kak zato pripraven kraj, ki k večemu to potrebuje, da se mu nekoliko prstí napelje in se dobro ogradi ali pa obzida. Na tem mestu se potem šolska mladost v ugodnem času uči sadno drevje presajati, cepiti, čediti itd., in tako postane v malo letih občinski zaklad, kteri se v podobi požlahnjenih drevesec med srenjčane deli in gotove obresti donaša, sicer pa tudi sadjerejem zabava, kakoršne drugod le za drage denarje iščejo. — Učitelji po deželi velikokrat tudi pri najboljši volji nimajo priložnosti, svojih učencev v sadjereji djansko (praktično) in temeljito izurjevati, ker nimajo potrebne drevesnice,

dasiravno bi se mnogi med njimi z veseljem tega važnega posla poprijeli in bi si tako v svojem kraju neprecenljive in stanovitne spominke postavili.

Čul sem že večkrat gospodarje ob prilikah, ko je bil govor o sadjereji, ovemu napredku mnogovrstne ugovore, češ, kaj bomo drevje sadili, saj sadú tako ne doživimo; tatje vse pokradejo in je drevje le za jezo; drevje noče več tako rasti in roditi, kakor nekdaž itd. Neki župan, čegar ime s plaščem pozabljivosti pokrijem, se je celó v svoji modrosti ustil, da neogiblivi nasledki pomnoženega sadnega pridelka bili bi še večí davki! — Če tudi jaz in vsak posestnik dobro vé, da vlada rada duhta in duhta, kako bi si naklonila več dohodkov po davkih, vendar pa tudi to vé vsak, da na sadna drevesa ne pri nas in nikjer drugod niso še mislili davka nakladati, marveč gotovo je to, da tak gospodar že zdaj od svoje zemlje v primeri več davka plačuje, ki mu prazna leži, mimo onega, ki jo ima s sadjem zasajeno.

Al moj namen ni, take ljudi preveriti; saj bi bilo vse to le bob v steno metati. Oni so ravno le po starem kopitu, kakor puška na kamen; le mlajšim, bolj občutljivim srcem priporočam te vrstice.

Med pičlimi dobički, ktere je železnica naši ubogi deželi, posebno pa nam Primorcem in Ipavcem prinesla, je menda v prvi vrsti ta, da sadje, ki pri nas z godaj zori, v daljna mesta prevažuje, in v tem obziru se nam nikoli ni konkurencije bati. Škoda le, da nimamo veliko več in veliko boljšega sadja v druge dežele na prodaj pošiljati! Na noge tedaj rojaci! Sadite in cepite žlahna sadna plemena, in v malo letih bode naša trgovina s sadjem znamenita in lože bomo živeli!

O mokroti in močvirnosti zemljišč.

Napisal Ivan Tomšič.

(Konec.)

Predno se pa grabni na močvirnem zemljišču izkopljejo, je treba, da se najpred višina in nižina zadevnega zemljišča prav na tanko določi. A k temu ni treba nobene druge priprave, nego le 10—12 čevljev latve (remeljna) in pa nivela, to jo stavne mere (Schrottwage), kakoršno imajo navadno naši tesarji. Od najvišega do najnižega zemljiščinega konca se zabije v ravnej meri po več kolov tako globoko v zemljo, da se latva z nivelom vred od enega kola do drugega lahko horizontalno, to je ravno, položi. Če potem navpična črta prvega kola 2 palca meri in navpična črta zadnjega na najnižem kraju zabitega kola 38 palcev, se prav lahko ume, da vveznenost zemljišča od najvišega do najnižega konca ravno 36 palcev znaša.

Ako bi bilo tedaj potreba, da se 36 sežnjev dolg vodotoč ali graben izkoplje, lahko se iz omenjenega

sodi, da je po tem takem za vsaki seženj za en palec treba globokeje kopati, da bo vodotoč v ravnej meri od najvišega do najnižega konca vodnemu odteku primerno izkopan. A to se umé samo o sebi, da je navpična črta na najnižem kraju zabitega kola najvisokeja, a navpična črta na nasprotnem kraju zabitega kola najnižja, in to zaradi tega, ker so vsi koli tako globoko v zemljo zabiti, da ima latva, ako se na kole položi, vselej ravno, horizontalno lego. — Naj bi se tedaj pri izkopavanju podzemeljskih vodotočev, kakor tudi pri drugih, bodi-si kakoršnih koli jarkov ali grabnov, vselej po omenjenem pravilu ravnalo, kajti veliko je na tem, da voda po jarkih ne dere in zemlje na dnu in ob straneh ne ruje ali trga.

Mnogokrat se v gorskih brežinah ali podoljih mokri kraji nahajajo, ki izvirajo odtod, da zadene voda na mokroto prepuščajočo spodnjo prst, kjer se nabira in potem zbog svoje teže tudi zgornjo zemljo predere in se tako na površje prikaže. V tem primerljeju je najbolje, da se enaka voda v nalašč zato izkopano jamo lovi, iz jame pa po vodotočih odpeljuje.

Toda ne le v gorskih brežinah in podoljih, ampak tudi na ravnem ali planem se dostikrat močvirnost prikaže, ki izhaja odtod, da se pod tako zemljo, ki ne prepušča mokrote, neka druga prepuščajoča zemlja nahaja; v tem primerljeju je najbolje, da se zemlja, ki mokrote ne pušča, na več krajih z velikim svedrom, ki ga navadno za vrtanje zemlje rabijo, prevrta in brž se bo preobilna mokrota in močvirnost zgubila.

Mnogokrat se vidijo močvirja na podnožji gorskih brežin, kjer voda zadene na tako zemljino lego, ki mokrote ne pušča; voda se po takej legi odteka in pride v dolinah zopet na dan, kjer dostikrat najlepše ravnine popolnoma omočviri. Temu se lahko pomaga s tem, da se izkoplje jarek, ki se po celem podnožji gorske brežine razteza, v katerega se voda lovi in odpeljuje.

Če pa zemljišče na ravnem ali planem tako leži, da se vodi ne more nikakor primeren odtek napraviti, treba je na tako zemljišče napeljati zemlje, s katero se močvirni kraji zadelajo in po več širokih jarkov se mora izkopati.

Ako bi se pa kakemu zemljišču nikakor ne dala preobilna močvirnost odvzeti, ali če bi bilo to le s posebnimi in velikimi stroški mogoče, tedaj je še najbolje, da se enako zemljišče nasadi z različnim lesovjem, kakor so, na priliko, jesen, jelša, vrba in topol.

Tam, kjer voda iz potokov in rek čez bregovje udarja, naj se bregovi nekoliko zvišajo, po celem dolžini pa jezovi napravijo in z vrbami nasade.

Znanstvene stvari.

Sporočilo

o XIII. odborovi seji slovenske Matice

v Ljubljani 11. marca 1869. I.

(Konec.)

Gosp. Ivan Koseski je gosp. dr. Jan. Bleiweis pisal, da Matica do velike noči dobí veliko zbirko njegovih še nenatisnjenih pesem in popolnoma izdelano tragedijo „Mesinska nevesta“. — Večletne vroče želje, da Matica izdá poezije Koseskijeve, se toraj spolnijo.

„Slovenskega Štajarja“ II. snopič še ni v tiskarni. — 20. oktobra smo g. pisatelje, ki so prevzeli to delo, prosili poslati nam rokopise; g. dr. Srnc nam je odgovoril, da do konca 1868. leta dovrši svojo nalogo; g. prof. Pajek je odpisal, da svojo zadačo zvrši, kolikor preje mogoče; g. dr. Gršak pa je naznanil, da

svojo dolžnost stori do 15. januarja 1869. leta. — Drugi niso še odgovorili. — Prejeli pa doslé nismo še nobenega rokopisa. Zato moramo čakati tudi z rokopisoma: „telesne in dušne razmere“, ktera sta nam bila že lani izročena.

Gosp. Levstik nam je Vodnikov rokopis izročil 24. februarja t. l.; dal se je v presojevanje gospodom J. Marnu, Šolarju in Praprotniku, katerih eden bode poročal o njem pri 4. točki in črki a) dnevnega reda. Jaz naj tu samo to omenim, da gosp. Levstik je bil šel po naročilu odsekovem v Javornik, da bi v bar. Cojzovem arhivu, ki se je reklo, da hrani mnogo Vodnikovih pisem, preiskal ta pisma in v Vodnikov življenjepis vvrstil vse, kar utegne zanimivo biti občinstvu. Gosp. Levstik se je vrnil s sporočilom, da je bil jako uljudno in prijazno sprejet, a da ni našel celó nobenih spisov Vodnikovih.

Gosp. Godec nam ponuja rokopis v „jabelčnih plemenih“ s slikami. O njem bode v odsekovem imenu sporočal g. dr. Jan. Bleiweis pod točko 4. črka c).

Prejeli smo Vil. Ogrinčev rokopis „Najdenec“, zgodba poleg francoskega. — Naj sl. odbor temu rokopisu voli presojevalce. (Izvoljeni so bili gg. Šolar, Praprotnik in Vavrů.)

a) Batjuškov, tajnik pri društvu za izsledovanje in izdavanje narodnih spominkov po zapadnem Ruskem, poslal je Matici en iztis „sbornika pamatnike Volyni, t. j. Volhinije (14 risunkov z objasnoviteljnim tekstom) s pristavkom, da če pošiljati jej tudi naslednje, kakor bodo izhajali. — 24. novembra smo se mu zahvalili za ta dar in v znamenje hvaležnosti smo mu po prečast. Mih. Rajevski-ji poslali vse doslé izdane knjige ter mu obljubili pošiljati tudi one, ktere v prihodnje izdá Matica.

b) „Srbsko učeno društvo“ je 27. okt. u. l. vprašalo, ali Matica ne bi ž njim hotela stopiti v zvezo književne vzajemnosti? 17. novembra smo mu zagotovili to zvezo ter mu poslali vse naše doslé izdane knjige; in tudi ono nam je poslalo svoje.

c) Od Moravske Matice smo 18. februarja prejeli „Kniho Tovačovská od Brandla“ in „časopis Matice Moravske na vyměnu“. — 19. februarja smo jej tudi mi poslali vse svoje knjige ter jej zagotovili djansko zvezo književne vzajemnosti.

Po vsem tem stavim naslednji predlog: Naj slavni odbor danes potrdi to ravnanje. (Odbor pritrdi temu nasvetu).

d) Gosp. dr. J. Bleiweis je odseku za izdavanje knjig izročil pismo, v katerem g. Louis Leger, profesor slovanske literature v Parizu, razodeva želje po vseh Maticinih knjigah.

e) „Novice“ v 8. listu naznanjajo, da se je v sv. Frančišku v Kaliforniji osnovala čitalnica, ki se je do vseh slovanskih zavodov v Evropi obrnila s prošnjo, naj bi jej poslali knjig, časnikov in podob, da ž njimi ozaljša svoje prostore. Ustanovitelj te čitalnice je Dalmatinec gosp. Radović. Pooblaščen darila sprejemati je Pavlo Steič, stud. med. v splošnji bolnišnici na Dunaji.

Te čitalnice kakor tudi g. Leger-jeve želje omenil sem zato, da stavim predlog: „Naj slavni odbor privoli, da Matica vstreže obema prošnjama.“ (Odbor pritrdi.)

f) Gosp. Daškov „direktor moskovskega muzeev“ nam je poslal knjigo: sbornik antropoloških i etnograf. statej v Rossii i stranah ej priložasčih.“ — Jaz nasvetujem: Naj Matica v zvezo književne vzajemnosti stopi z rumjencovsko muzejo v Moskvi.“ (Odbor pritrdi.)

g) Gospá Marie de Neëf, rojena Fleck v Trstu, Matici ponuja Valvazorjeve knjige s prošnjo, da jej naznanimo, koliko bi hoteli dati za nje. — Da bi sl. odboru vedel kaj bolj natančnega povedati, odpisal sem